

Farní časopis

Farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

6. listopadu 2023 č. 11/22 ročník XVI.

Není to tak trochu trapné, slavit svátek Krista Krále?

(Aleš Opatrný)

Není to tak trochu trapné, slavit svátek Krista Krále uprostřed světa, kterému je Kristus zcela lhostejný? Uprostřed světa, který sice v něčem je ochoten brát křesťanství na vědomí mezi řadou dalších věcí, ale který za suverénního pána je ochoten uznat jen a jen člověka, jen a jen sebe sama? Kdyby Ježíš byl Králem tohoto světa, kdyby jeho království bylo odtud, neměli bychom šanci. Byli bychom něčím jako folklorní spolek, byli bychom ušlechtilými opatrovateli starých tradic, kteří vědí, že svět jde jinak, ale svých tradic se nevzdávají. Anebo kdyby Ježíš byl mocným a úspěšným králem tohoto světa? Tak bychom byli zřejmě jeho vojáky, kteří by někde s někým válčili a rozšiřovali beztak pestrou paletu násilností. Jenže evangelium říká, že jeho království není odtud. A dějiny křesťanství a dějiny světa to dosvědčují. Je v tom požehnání a zdroj těžkostí zároveň. Protože "svět miluje, co je jeho", a tedy to, co jeho není, nemiluje. O tom se přesvědčovali všichni světci a mnozí další křesťané v historii. Svět nemá rád to, co je cizorodé. Ale na druhé straně žádné království z tohoto světa, žádný král z tohoto světa neřeší úplně a s věčnou platností osud člověka. I ten nejlepší král se jen snaží omezit zlo a úděl člověka zlepšit. Ale přemoci zlo, na to nemá ani síly, ani schopnosti. A že by dal svůj život za své poddané, kteří ho možná ani nemají moc rádi, to čekat nemůžeme.

Ježíš je tedy podivným Králem. Nemá možnost se v tomto světě celkem nijak proslavit. Vrcholem jeho konání je, že zemře. A ti, co patří do jeho království, nejsou jeho poddanými, ale jeho bratry, královskými syny. A všechno to, co se zde na zemi v jeho království odehrává, nesměruje k upevnění jeho moci, jeho pozice na zemi, ale míří to z této země, z tohoto světa a života pryč, dál, tam, kam nikdo nevidí... Divné. A přece tahle "věc" už běží téměř dva tisíce let, a i když ji mnozí už tesali náhrobní kámen, a ona sama si mnohdy počínala tak, že to vypadalo, že se tím zničí, je tu stále a ve světovém měřítku vůbec nevypadá jako umírající.

Podívejme se ale teď sami na sebe. Kde jsme? Jsem uvnitř, v Ježíšově království, které není odtud? Doufám, že ano. Vždyť jsme byli křtem přijati mezi královské děti, a pokud jsme tomu uvěřili a pokud jsme neodešli z domu, jsme v něm stále. V Ježíši vidíme někoho, koho si vážíme a koho milujeme. A snad i chceme, aby si ho vážili i druzí. Můžeme snít o tom, jak by to bylo na světě bezvadné, kdyby všichni lidé Ježíše uznávali, kdyby se všichni pozemští vládcové cítili být jemu odpovědnými. Můžeme o tom snít. Víme ale, že skutečnost je naprosto jiná. Nešlo by to tedy nějak udělat, aby opravdu všichni Ježíše uznávali? Neměl by on pro to něco udělat? Nějak se na světě proslavit, ukázat svou moc, prostě předvést se na úrovni myšlení a cítění dnešních lidí? Snad o něčem podobném snil i Jidáš, aspoň někteří tak soudí. Ale Ježíšova cesta je jiná.

On je Králem, jehož království není odtud, jehož království zůstane ve světě vždy poněkud cizím. Ale on je současně tím, kdo má ve světě stále "svoje lidi", královské děti, ty, co ho bez výhrad za krále pokládají... nás! Nás? Bohužel, otázka je tu namístě. Jestliže není Ježíš skutečně a plně pánem a králem našeho života (to totiž neznamená jen, že ho máme rádi, že jsme pro něho nadšeni, ale že ho respektujeme víc, než kohokoliv jiného a hlavně - že jeho neefektní cestu bereme za svou), pak je zbytečné snít o tom, jak by mohl být králem pro druhé. Ale jestliže tímto naším Králem a Pánem je, pak to není se světem tak zlé. Protože potom my jsme ti, kdo mohou jednat v jeho jménu - v jeho jménu svědčit o lásce Otcově, v jeho jménu uzdravovat, vyhánět zlé mocnosti, osvobozovat, zprostředkovat spásu. Je to fantazie? On je fantastický! Nebylo by tedy vůbec dobré, kdybychom jeho vyvýšili a sebe ponížili tak, že by se zdálo, že vzdálenost mezi Ježíšem a námi je nepřekonatelná. On přece přišel kvůli nám, aby nás pozvedl. A je na nás, abychom to přijali a uznali, abychom vzali za své, že na jeho kralování máme podíl, že jsme královským národem. Právě toto je k jeho slávě, která má na nás v tomto světě zářit.

P. Aleš Opatrný, Stůl slova B, Převzato z www.pastorace.cz

O pár dní vpřed

Listujeme v kalendáři:

- 13. 11. - ne - Sv. Anežka Česká
- 20. 11. - ne - Ježíš Kristus Král
- 25. 11. - po - Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
- 27. 11. - ne - 1. neděle adventní
- 3. 11. - so - Sv. František Xaverský
- 4. 11. - ne - 2. neděle adventní

FARNÍ KAVÁRNA

Milí farníci, přijměte pozvání do farní kavárny v neděli 13. 11. po mši svaté na faře ve Všechovicích. Přijďte posedět, vypít kávu, prohodit řeč.

Podvečer chval

V neděli 27. 11. v 17 hodin v kostele Nejsvětější Trojice ve Všechovicích

„Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina! Haleluja.“ Ž 150,6

Poselství Panny Marie z Medžugorje

z 25. října 2022

„Drahé děti! Nejvyšší mi dovolí, abych byla s vámi a abych vám byla radostí a cestou v naději, protože lidstvo se rozhodlo pro smrt. Proto mě poslal, abych vás poučovala, že bez Boha nemáte budoucnosti. Buďte, dítko, nástroji lásky pro všechny ty, kteří nepoznali Boha lásky. Svědčte radostně o své víře a neztrácejte naději v proměnu lidského srdce. Já jsem s vámi a žehnám vás svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet...

Evangelium Mk 13,24-32

Ježíš řekl svým učedníkům: ²⁴„V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, ²⁵hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. ²⁶A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. ²⁷Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe.

²⁸Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mizou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. ²⁹Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. ³⁰Amen, pravím vám, toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. ³¹Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. ³²O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Ve 13. kapitole chce Marek ukázat, že v posledních časech se objeví antikristus a zároveň Syn člověka. Tento Syn člověka je vlastně ten, který se po odsouzení a ukřižování posadí po pravici Otce a přijde s nebeskými oblaky (14,62): ukřižovaný přijde ve slávě!

K hlubšímu porozumění textu

24-25 Nebe zasahuje do dění na zemi. Tím se završuje „doba zmatku“ a soužení. Změny na nebeských tělesech patří do apokalyptického žánru (viz Iz 13,10; 34,4; Joel 2,10-3,4). Ve Starém zákoně tyto okolnosti charakterizují den soudu, „den Hospodinův“. Je třeba poznamenat, že apokalyptický popis má na zřeteli také proměnu celého kosmu (na rozdíl od proroctví, které nezahrnuje tuto dimenzi).

26-27 Kulminující okamžik celého dramatu je zjevení Syna člověka. Oblaka, na kterých přichází, jej charakterizují jako nebeskou bytost náležící Bohu. Velká moc a sláva podtrhují jeho majestát – obklopen světlem se jasně odlišuje od temnoty a chaosu. Celý tento obraz je inspirován Dan 7,13-14 („Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc“). Příchodem Syna člověka se shromáždí všichni vyvolení. Na pozadí je myšlenka, že Boží lid je rozptýlen po celé zemi – na konci času bude opět sjednocen. Čtyři větry odpovídají starověkému obrazu světa. Výraz „od konce země až po konec nebe“ se vztahuje na všechny živé v okamžiku příchodu Syna člověka. Není to nárazka na vzkříšení mrtvých. Žít se Synem člověka je tou evangelní perspektivou našeho života, jak potvrzují také jiné spisy (srv. 1 Sol 4,17; Zj 20,4).

28-29 Na otázku, kdy to vše nastane, se odpovídá přirovnáním (není to podobenství, protože tento posledně jmenovaný literární druh je vymyšleným vyhoceným příběhem). Je třeba se poučit z fíkovníku – rašící listy jsou neomylným znamením blížícího se léta. Toto přirovnání pochopíme na pozadí toho, že fíkovníku (na rozdíl od jiných stromů či rostlin stále zelených) na zimu opadávají listy – ty opět raší na jaře (toto období je velmi krátké). A tak jako pučící listy jsou znamením „nového období“, tak i předpovězené události jsou znamením nového času, příchodu Syna člověka. Na které události-znamení se přitom myslí? To je sporné (ve verších 6-13? Nebo 6-23? Nebo 14-23?), ale snad se navazuje především na v. 14 (stejná formulace ve v. 14 a 29, „až uvidíte“). Vystoupení antikrista bude definitivním ohlášením „konce“. Až toto vše nastane, bude blízko den soudu a záchrany.

30-31 Velké potíže působí věta „nepomine toto pokolení, dokud se toto vše nestane“. Znamená to snad, že Ježíš hlásal brzký konec světa (tak kolem roku 40)? Jak potom uvést tento verš v soulad s veršem následujícím, kde se hovoří o tom, že Syn člověka nezná dne ani hodiny? Nechceme-li připustit, že evangelista sestavil tento text bezmyslenkovitě, pak musíme předpokládat, že slovní spojení „toto pokolení“ máme chápat v širším slova smyslu: takové pokolení (tj. zpronevěřilé a hříšné – Mk 8,38, nevěřící – Mk 9,19). A definitivní tečkou za tímto důrazným ujištěním je výrok „nebe a země pominou, ale má slova nepominou“. Tato slova jsou totiž kritériem při soudu (8,38).

32 Ani Syn o tom dnu neví: znamená to, že Ježíš je „menším Bohem“ než Otec? Tuto otázku si evangelium neklade. A dokonce můžeme tvrdit, že nezná ještě „dogmatické“ vyznání, že Ježíš je Bůh z Boha, rovný Otci. Markův výrok tedy máme pochopit tak, že Ježíš jako hlasatel neví o té hodině (řeceno pozdějším dogmatickým jazykem: Ježíš jako člověk). Bůh je tedy jediným pánem dějin, který vede jejich běh k definitivnímu naplnění.

K úvaze

Vyhnali jsme ze svého života smrt... a ta se nám vrátila oknem, lépe řečeno televizí (v podobě násilí a brutality filmových scén). Neradi myslíme na svou smrt, a přece... je trochu pošetilé utíkat, zavírat oči před tou jedinou neotřesitelnou jistotou našeho života: že jednou zemřeme.

Ale snadno namítneme: a toto že má být obsahem naší zvěsti? Co je na tom „zvláštního“, křesťanského? Není to snad „jasný fakt“, který zná i nejzarputilejší ateista? A neřekl už Heidegger, že naše existence je „život-k-smrti“? Tyto námitky jsou zcela oprávněné: my nehlásáme, že smrt přijde a nemine nás, ale že po smrti... naše oči spatří Krista. V tom je ta novost evangelia. Na to nepřijdeme „filozofováním“! A proto ono Heideggerovo „život-k-smrti“ můžeme právem obměnit na „život-k-životu“: to je náš úděl, náš osud!

Co z toho vyplývá pro náš život? V latině se používal obrat „agas quod agis et respice finem“: dělej, co děláš (tj. dělej naplno, ne ledabyly s omluvou, že stejně všechno jednou skončí), a myslí na konec. A tím koncem není smrt (pak by znamenalo, že můžeme zanedbat svou odpovědnost za tento život a svět), ale život s Kristem. Vlastně tím skutečným závěrem našeho života není soud (to je jen „předposlední stanice“), ale společenství s Ježíšem – život v jeho blízkosti. A pokud máme před očima „tento konec“, pak zařídíme svůj život ne tak, abychom obstáli u soudu (čili abychom byli bezúhonní, plní dobrých skutků), ale abychom už teď žili s Ježíšem – protože potom bude právě toto celý náš pravý život! Jedná se o velkolepou budoucnost, a proto můžeme opakovat slova žalmisty:

„Můj podíl padl do rozkošného kraje, mám velikou radost ze svého dědictví! Hospodina mám neustále na zřeteli, nezakolísám, když je mi po pravici. Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, i mé tělo bydlí v bezpečí, neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, nedopustíš, aby tvůj věrný spatřil porušení. Ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast.“ (Ž 16,6.8-11)

REKOLEKCE

otce Dominika Chmielewského SDB

---

14. Pokání: čtyři etapy pokání

Když přišel Pán Ježíš do Izraele, jeho příchod měl připravit „člověk pokání“: Jan Křtitel. Největší prorokyní našich časů je Matka Boží. Zjevuje se na celém světě. Od poloviny 19. století dodnes je více jak dva tisíce míst zjevení Matky Boží na světě. Proč až tolik a na celém světě? Protože ona připravuje druhý příchod Pána Ježíše na zemi. A tak jako první příchod připravoval Jan Křtitel, tak druhý příchod, globální, celosvětový připravuje Panna Maria svými zjeveními. A tak jak Jan Křtitel, volá k pokání, tak i Panna Maria, kdekoliv se zjevuje, volá k pokání.

Víme, že tou první částí pokání je neustálá změna smýšlení. Z našeho lidského na boží způsob. Myslím si, že převážná většina katolíků celý svůj život myslí lidským způsobem, ne božím způsobem a právě proto je jejich srdce, i přes všechny modlitby a mše svaté, nezměněné.

Druhá etapa pokání je vzývání Ducha svatého: aby mě přesvědčil o mém hříchu. Protože v naší mysli je zakódováno neustálé ospravedlnění našich hříchů, neustále se vymlouváme. Minimalizujeme své hříchy, ale zveličujeme hříchy druhých lidí. Hovořili jsme o tom, když jsme mluvili o našem posuzování v srdci, o tom, jak ničující je porovnávání se s druhými lidmi. To pak rodí lavinu hříchů, nejhorších hříchů, které ničí vztahy. Farizejství v nejhorším vydání to je ustavičné minimalizování našich hříchů a zveličování hříchů druhých lidí. To je velká stěna před učením se lásce. Když David zhřešil s Batšebou, a potom zavraždil jejího manžela, vytvořil jeden z největších kajících žalmů. Jeden z nejdůležitějších veršů v tomto žalmu je to, že on po celý čas má tento hřích před svými očima a prosí Pána Boha, aby mu stvořil nové srdce a nového ducha, protože ví, jak ten hřích zničil jeho srdce a jeho ducha. Prosí o srdce a ducha nevystrašené, nevylekané, protože, jak jsme si říkali minule, účinky, následky hříchů jsou strach, pocit hanby a pocit viny, takže pokaždé, když budeš chtít posuzovat druhého člověka a dívat se na jeho hříchy, přestáváš milovat Boha i člověka, upadáš do velké pýchy a jdeš do lůna zatracení.

Když chceš v sobě překonat posuzování, tak musíš mít neustále před svými očima své hříchy. O tom jsme už mluvili: mé hříchy proti Bohu = deset tisíc talentů - neskutečný dluh hříšnosti. Musíš to mít stále před svými očima. Jako kněz jsem se naučil, že to, co jsem posuzoval u druhých lidí, to, co jsem posuzoval u druhých kněží, po jistém čase jsem začal sám dělat a to je nevíce ponižující pokání, které dává Pán Bůh. To, co posuzuješ u druhých, to, co kritizuješ, po jistém čase začínáš sám dělat.

Abys viděl svoje hříchy, potřebuješ Ducha svatého. Ještě jednou zopakuji, my všichni máme mechanismus sebeospravedlňování a bez Ducha svatého není možné, abychom uviděli svoje hříchy, nebo i když je uvidíš, tak je minimalizuješ, aby to nebyly hříchy ale jen hříšky.

Čas od času navrhuji svým duchovním synům a kněžím, aby se modlili k Duchu svatému a aby sloužili mše svaté k Duchu svatému, aby dovolili Duchu svatému přejít přes jejich srdce a zbourat všechno, co je falešně vybudované. Já si myslím, že je to v souladu s Boží vůlí. A je to velmi riskantní modlitba, protože Duch svatý to myslí

vážně. Když Duch svatý přichází, tak bolestně obnažuje všechno, o čem jsem si myslel, že je to záslužné pro Pána Boha.

Jeden můj duchovní syn, když začal velký půst, začal takto vzývat Ducha svatého, aby ho na začátku velkého půstu usvědčil z hříchu, aby poznal své hříchy, aby mohl konat pokání za své hříchy. A když začal volat k Duchu svatému celým srdcem, tak po několika dnech mu Duch svatý začal ukazovat jeho hříchy, které před tím neviděl, nebo ani za hříchy nepovažoval. Jednou ráno se vydal do práce, v běhu vypil kávu, sebral aktovku, plášť, běžel z domu a před výtahem se zparalyzovaný zastavil, pocítili v srdci takovou velkou bolest a měl slzy v očích a nevěděl, co to znamená a doslova nemohl udělat ani krok dál a několik minut takto stál se stlačeným srdcem a slzami v očích a tehdy pochopil. Vrátil se domů, jeho žena se na něho dívá: jestli doma něco zapomněl? A on jí říká: „Ano, zapomněl, zapomněl jsem ti povědět, že tě velmi miluji.“ Objal ji k srdci a začali spolu plakat... ona už několik měsíců měla vnitřní lítost vůči němu, že i když se jí snažil všelijakým způsobem projevovat lásku, už několik měsíců jí neřekl, že ji miluje a to způsobovalo strach a nepokoj v jejím srdci a Duch svatý mu dal poznat tam u výtahu zraněné srdce jeho manželky.

Můžeš konat pokání za hříchy až tehdy, když ti Duch svatý ukáže jejich těžkost. Na duchovních cvičeních pro manžele, které dělám, je jednou ze stálých modlitebních praktik, modlitba manželů v noci v zamknuté kapli před Nejsvětější svátostí. Manželé leží do tvaru kříže, drží se za ruky a prosí o odpuštění za hříchy, které byly v jejich manželství. Jednou přišel jistý muž, okolo šedesáti let, takový silný pán, se zavalitým břichem, s fousy. A říká mi: „Otče, prosím vás, musím se této modlitby zúčastnit?“ Ptám se: „Proč? Proč se jí nechcete zúčastnit?“ „Protože jsem velmi dobrým manželem, my se vůbec s manželkou nehádáme, velmi dobře si rozumíme, myslím si, že žena díky mě vyhrála loterii.“ Já jsem tomu muži řekl, že když nemá za co konat pokání, může této noci klidně spát. Zasmál se, sympaticky si dal fůsy a odešel pryč.

Za několik minut přišla jeho manželka, která měla na jejich manželství trošku jiný názor a ptá se: „Co mám udělat, abych donutila mého muže k této modlitbě?“ Říkám jí: „Nedá se nic dělat, můžete jen poprosit Pannu Marii, aby vašeho manžela přesvědčila, že je za co konat pokání.“ Tam, kde Panna Maria opravdu získává srdce, tam přichází Duch svatý, ona připravuje jeho příchod do tvého srdce. Tak se ta žena začala velmi modlit za svého manžela a stal se zázrak. Manžel nechtěl urazit svoji manželku, že ji miluje, ječela na něho celý večer ☺, aby se s ní pomodlil. Nakonec o čtvrté ráno se rozhodl s ní jít do kaple pomodlit se. Přišla na ně řada, lehli si křížem před eucharistií, manželka se začala modlit z celého srdce a on, jak mi potom řekl, měl takový plán: dvacet minut se chtěl tak dobře položit na té podlaze, aby se dobře vyspal. Myslel jen na jedno, aby nechrápal. To byl jeho plán. A když začal ukládat to svoje pěkné tělo na podlaze, říkal si: studená podlaha, všechno mě bolí, jak tu mám usnout. ☺

Ale nakonec se mu podařilo to tělo nějak poskládat a tehdy se stalo něco nezvyklého. Jeho srdce začalo velmi silně bít, začal se potit, chvíli mu byla zima a pak horko. Šokovaný si myslel, že má nějaký infarkt, začal trást svojí manželkou, ale ona už byla kompletně v jiném světě, nic neslyšela. A tak jak ta nevolnost náhle začala, tak se i skončila a tehdy v tom okamžiku mu kdosi začal v jeho srdci promítat film z jeho manželství, ale film viděný očima jeho manželky. Viděl od začátku jejich manželství všechny situace, ve kterých ublížil své manželce, jak o ní škaredě žertoval před druhými

lidmi, jak zanedbával jednoduchá gesta něhy vůči ní. Jak jí nepomáhal v domácnosti, s dětmi, jak celé hodiny trávil před televizí a ji nechal samotnou. Jak se věnoval svým koníčkům a vášním a vůbec nepamatoval, že ona je doma a čeká aspoň na telefon či smsku... a to všechno mu Duch svatý ukazoval v jeho srdci a asi po deseti minutách se to všechno skončilo, vstal, šel do svého pokoje, vzal si papír a pero a začal psát všechno, co viděl. Potom ke mně ráno přišel, byl tou modlitbou velmi rozrušený, ukázal mi sešit A4, dvě strany nahusto popsané hříchy vůči jeho ženě. Dvě velké strany plné hříchů vůči jeho manželce.

Rozumíte, několik hodin před tím ten muž neměl za co konat pokání vůči manželce, několik hodin po přijetí Ducha svatého dvě strany A4 plné hříchů. Je to velmi důležité to, o čem mluvíme, protože pokud nedovolíme Duchu svatému, aby nám ukázal naši hříšnost, budeme plni pýchy a posuzování druhého člověka. Proto ta druhá etapa pokání to je vzývání Ducha svatého, aby mi ukázal moji hříšnost, protože až když vidím své

hříchy v pravdě, když vidím, jak moc moje hříchy zranily Boha a očima Pána Boha vidím svoje hříchy a když vidím, jak moje hříchy zranily druhého člověka a očima toho zraněného člověka vidím svoje hříchy, teprve tehdy můžu tyto hříchy řešit a konat pokání za své hříchy. Když nevidím závažnost svých hříchů, to ani nemám potřebu konat pokání.

Dokončení 14. části příště

<https://www.youtube.com/watch?v=inf>

Uec-1QdY

Překlad slovenského překladu Šlosarová Anička

Katechismus

ŽIVOT V KRISTU

Desatero Božích přikázání

MODLOSLUŽBA

První přikázání odsuzuje *mnohobožství* (polyteismus). Vyžaduje od člověka, aby nevěřil jiným bohům kromě Boha, aby neuctíval jiná božstva kromě Jediného. Písmo neustále připomíná odmítání model, které jsou „stříbro a zlato, dílo lidských rukou“; které „mají ústa, ale nemluví, mají oči, ale nevidí...“. Tyto nicotné modly činí člověka nicotným: „Jim jsou podobni ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá“ (Ž 115,4-5.8). Bůh naopak je „živý Bůh“ (Joz 3,10), který dává život a zasahuje do dějin.

Modloslužba se netýká jen falešných pohanských kultů. Zůstává trvalým pokušením víry. Spočívá ve zbožšťování toho, co není Bůh. Modloslužba je, když člověk uctívá tvora místo Boha a klaní se mu, ať se jedná o bůžky nebo o demony (např. u satanismu), o moc, o rozkoš, o rasu, o předky, o stát, o peníze atd. „Nemůžete sloužit Bohu i

mamonu,“ říká Ježíš. Mnoho učedníků zemřelo, aby se neklanělo „Šelmě“, a odmítli dokonce i jen předstírat, že ji uctívají. Modloslužba popírá, že jediným Pánem je Bůh; proto je neslučitelná se společenstvím s Bohem.

Lidský život se harmonicky sjednocuje v klanění Jedinému. Příkázání klanět se pouze Pánu činí člověka vnitřně jednotným a zachraňuje ho před bezbřehou roztržštěností. Modloslužba je perverze náboženského citění vrozeného člověku. Modloslužebník je ten, kdo „svůj nezničitelný pojem Boha vztahuje na cokoli jiného než na Boha“.

VĚŠTĚNÍ A MAGIE

Bůh může zjevit budoucnost svým prorokům nebo jiným světcům. Správný postoj křesťana spočívá v tom, že se, pokud jde o jeho budoucnost, odevzdá s důvěrou do rukou Prozřetelnosti a vyhýbá se vztahu k budoucnosti každé nezdravé zvědavosti. Nepředvídatost může být nedostatkem odpovědnosti.

Je třeba odmítat všechny způsoby *věštění*: vzývání satana nebo zlých duchů, vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí, že „odhalují“ budoucnost. Uchylovat se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádání z ruky, k výkladu předtuch a věšeb, k jevům jasnovidectví, ptát se věštců (médii), v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějinami a konečně nad lidmi a zároveň touha naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou s láskyplnou bázní, jakou dlužíme pouze Bohu.

Všechny praktiky *magie a čarodějnictví*, kterými člověk zamýšlí podrobit si skryté síly, aby mu sloužily, a tak dosáhnout nadpřirozené moci nad bližním, byť by to směřovalo i k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti. Takové praktiky jsou ještě více odsouzené, jsou-li spojeny s úmyslem škodit druhým, nebo když se dovolávají zásahu zlých duchů. Také nošení talismanů je hodno pokárání. Věštění nebo magie se často užívají ve *spiritismu*. Proto církve věřící před ním varuje. Uchylování se k tzv. přírodním léčebným metodám nesmí vést ani ke vzývání zlých mocností, ani ke zneužívání důvěřivosti druhých.

(Výtažky z KKC 2112–2117)

Pravidelné akce ve farnosti Horní Újezd a Všechnovice				
<i>Název setkání</i>	<i>Den</i>	<i>Čas</i>	<i>Místo</i>	<i>Kontaktní osoba</i>
Modlitby matek	Pondělí	Po mši sv.	Všechnovice - kostel	Hradilová Jindřiška
Modlitby matek (mladší skupina)	Středa	dopoledne		Koukalová Helenka (hele.koukalova@seznam.cz)
Nedělní pobožnost	Neděle	17:00 - zimní období, 19:00 letní období	Malhotice - kostel	Lehnertová Marie
1. sobota v měsíci	sobota	18:00	Všechnovice - kostel	Koukalová Jana

Uzávěrka dalšího čísla je 20. listopadu – pište, ať máme co psát

Farní časopis farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice
Ročník: XVI., Číslo 11/22, vydáno 6. listopadu 2022, vychází 11x ročně
Redakce: Anna Šlosarová, Anna Cíhová, tisk: Anna Šatánková, Denisa Šatánková,
pod záštitou P. Vratislava Kozuba, email: Farnicasopis@centrum.cz, www.farnost.net
Kontakt na kněze: P. Vratislav Kozub, mobil: 731626508, e-mail: vkozub@seznam.cz